

Abstrakt

Cílem práce je srovnat prostředky ochrany spotřebitele a její úroveň napříč Evropskou unií při poskytování pojistných a bankovních služeb. Výchozí tezí práce je předpoklad, že prostředky ochrany jsou v obou sektorech velmi podobné, neboť patří mezi finanční služby, které jsou regulovány podobným způsobem. První část práce se věnuje analýze Směrnice o distribuci pojištění, zkoumá její přínos pro ochranu spotřebitele a také ji z tohoto hlediska porovnává se Směrnicí o zprostředkování pojištění, která je platnou a účinnou v době uzavření manuskriptu práce. Druhá část práce se zabývá analýzou a srovnáním evropského práva týkajícího se spotřebitelských úvěrů, konkrétně Směrnice o smlouvách o spotřebitelském úvěru a Směrnice o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení. Obě směrnice jsou porovnány z hlediska aplikovaných prostředků ochrany spotřebitele a toho, jak ochranu spotřebitele zajišťují celkově. Třetí část práce se věnuje srovnání právní úpravy, která byla zkoumána v předchozích dvou částech, dále také zdůvodňuje rozdíly v přístupech k ochraně spotřebitele zvolených v jednotlivých směrniciích a jejich zaměření na jednotlivé oblasti. Výsledkem provedené analýzy je to, že prostředky ochrany spotřebitele jsou v bankovníctví a pojišťovnictví velmi podobné, vyskytují se ovšem i zásadní rozdíly plynoucí z podstaty poskytovaných služeb. Nejpropracovanější směrnici, která zajišťuje nejvyšší úroveň ochrany spotřebitele je Směrnice o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení, a to patrně z toho důvodu, že úvěr na nemovitosti určené k bydlení hraje velmi důležitou roli v životě spotřebitele, ale i v ekonomice. Směrnice o distribuci pojištění nabízí vyšší stupeň ochrany spotřebitele než Směrnice o smlouvách o spotřebitelském úvěru. Důvodem je pravděpodobně to, že Směrnice o distribuci pojištění byla přijata o 8 let později a upravuje nejen pojišťovací smlouvy, ale i distributory pojištění, zatímco Směrnice o smlouvách o spotřebitelském úvěru zprostředkovatele úvěru neupravuje. K rozdílné úrovni ochrany spotřebitele přispívá také fakt, že hlavní cíle všech tří směrnic jsou rozdílné – Směrnice o smlouvách o spotřebitelském úvěru se zaměřuje téměř výhradně na úvěrové smlouvy, Směrnice o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení upravuje nejen úvěrové smlouvy, ale i zprostředkovatele úvěru, zatímco Směrnice o distribuci

pojištění se zabývá hlavně distributory pojištění, pojistnými smlouvami však pouze omezeně.